

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 26 2019, nummers 698 – 726 vrijdag 5 juli 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	12
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig.....	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	16
Studiefinanciering	16
Wet Bibob.....	17
Wet openbaarheid van bestuur.....	19
Wet politiegegevens	20
Wet veiligheidsonderzoeken	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Regulier.....	21
Asiel.....	22
Richtlijnen en verordeningen	23
Toezicht en vrijheidsontneming	27
Procesrecht.....	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 698

Rechtbank Rotterdam, 03-07-2019, ROT 18/5933 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis, verweerder.

Awb 1:3 lid 3, 4:17, 6:12 lid 2 aanhef en onder b

Burgerlijk Wetboek 3:13, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN.

I.c. wordt vastgesteld dat eiseres in weerwil van door de bestuursrechters gegeven rechtsoordelen blijft doorprocederen met het oogmerk om geldsommen te incasseren bij verweerder wegens verondersteld niet tijdig beslissen. Eiseres legt met deze handelwijze een nodeloze belasting op de publieke middelen die zijn gemoeid met de behandeling van haar voortdurende aanvragen en vele rechterlijke procedures. Gelet hierop wordt thans geoordeeld dat eiseres misbruik maakt van recht. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat, anders dan in haar eerdere vele beroepszaken ten tijde van het instellen van onderhavige beroepen, wel uitspraken van de CRvB tussen partijen voorliggen waaruit volgt dat de door haar ingestelde beroepen bij voorbaat kansloos zijn.

[...] De beroepen van eiseres tegen de bestreden besluiten 2 en 3 hebben betrekking op de vraag of verweerder in gebreke is tijdig te beslissen op door eiseres aan verweerder toegezonden mutatieformulieren en of verweerder in dit verband geldsommen aan eiseres is verschuldigd wegens niet tijdig beslissen. De beroepen tegen de bestreden besluiten 4 en 5 hebben betrekking op de vraag of verweerder dwangsommen is verschuldigd wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar inzake een volgens eiseres verschuldigde dwangsom. [...]

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiseres met deze vier ingestelde beroepen misbruik maakt van recht, zodat haar in deze vier zaken met toepassing van de artikelen 3:13 en 3:15 van het Burgerlijk Wetboek de toegang tot de bestuursrechter dient te worden ontzegd. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking. [...] Eerder heeft de rechtbank veelvuldig in door eiseres aangespannen beroepen tegen verweerder geoordeeld dat door eiseres aan verweerder gezonden mutatieformulieren niet kunnen worden aangemerkt als aanvragen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb [...].

Daarnaast heeft de rechtbank eerder in door eiseres aangespannen beroepen tegen verweerder geoordeeld dat gelet op de uitspraak van de ABRvS 10 december 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:4448](#)) geen dwangsom verschuldigd is wegens het niet tijdig nemen van een dwangsombesluit of het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar tegen een dwangsombesluit [...].

Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat zij het niet eens is met de uitspraak van de CRvB 14 augustus 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:2507](#)) waarin is geoordeeld dat door eiseres aan verweerder gezonden mutatieformulieren niet kunnen worden aangemerkt als aanvragen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Wat zij in dit verband heeft aangevoerd is een herhaling van zetten, terwijl in de uitspraak van de CRvB uitvoerig is ingegaan op

wat eiseres dienaangaande eerder heeft aangevoerd. De rechtbank stelt op grond hiervan vast dat eiseres in weerwil van door de bestuursrechters gegeven rechtsoordelen blijft doorprocederen met het oogmerk om geldsommen te incasseren bij verweerder wegens verondersteld niet tijdig beslissen. Eiseres legt met deze handelwijze een nodeloze belasting op de publieke middelen die zijn gemoeid met de behandeling van haar voortdurende aanvragen en vele rechterlijke procedures. Gelet hierop is de rechtbank thans van oordeel dat eiseres misbruik maakt van recht in deze vier beroepszaken. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat, anders dan in haar eerdere vele beroepszaken (zie in dit verband CRvB 22 januari 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:307](#)), ten tijde van het instellen van deze vier beroepen wel uitspraken van de CRvB tussen partijen voorliggen waaruit volgt dat de door haar ingestelde beroepen bij voorbaat kansloos zijn.

De rechtbank zal daarom deze beroepen wegens misbruik van recht niet-ontvankelijk verklaren. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2019:5265](#)

JnB2019, 699

MK CRvB, 19-06-2019 (publ. 02-07-2019), 17/7721 JW

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Awb 7:1 lid 1, 8:5 lid 1

Jeugdwet 2.3 lid 1

BEVOEGDHEID. Toekenning jeugdhulp (uithuisplaatsing). Het is nooit de bedoeling van de wetgever geweest dat de bestuursrechter oordeelt over besluiten tot uithuisplaatsing van minderjarigen in het kader van een ondertoezichtstelling en een beoordeling van dit soort besluiten door de bestuursrechter past evenmin in het rondom deze besluiten gecreëerde systeem van rechtsbescherming waarin de kinderrechter een centrale rol had en heeft. Nu het bestreden besluit niet vatbaar is voor beroep, kan tegen dat besluit evenmin op grond van artikel 7:1, eerste lid, van de Awb bezwaar worden gemaakt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2031](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Sociale zekerheid overig", JnB2019, 711.

JnB2019, 700

ABRS, 03-07-2019, 201805870/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht 2 lid 1 aanhef en onder a

PROCESKOSTEN. Omdat i.c. het beroepschrift tegen het niet tijdig nemen van een besluit was gericht, heeft de rechtbank daarbij terecht de wegingsfactor licht (factor 0,5) toegepast. Geen grond te vinden voor het oordeel dat de rechtbank met toepassing van artikel 2, derde lid, van het Bpb aanleiding had

behoren te zien om het college tot een hoger bedrag in de proceskosten te veroordelen. Dat, naar niet in geschil is, het college de wettelijke beslistermijnen niet in acht heeft genomen, brengt op zichzelf nog niet met zich dat het de procedure bewust heeft getraineed.

[ECLI:NL:RVS:2019:2148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 701

ABRS, 03-07-2019, 201807067/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Twenterand

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:11

HANDHAVING. Na aanvankelijke afwijzing van het handhavingsverzoek is in bezwaar alsnog een last onder dwangsom opgelegd om detailhandelsactiviteiten te staken. Artikel 7:11 van de Awb brengt met zich dat het bestuursorgaan dat - zoals hier - op grond van de heroverweging alsnog tot het oordeel komt dat moet worden gehandhaafd, bij de beslissing op bezwaar een handhavingsbesluit voor de aanvankelijke afwijzing van het handhavingsverzoek in de plaats moet stellen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1990](#)). Het college heeft de last onder dwangsom daarom terecht opgelegd bij de beslissing op bezwaar en niet bij een nieuw primair besluit.

[ECLI:NL:RVS:2019:2147](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 702

Tussenuitspraak MK ABRS, 26-06-2019, 201805270/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a en onder 3o, 2.22

Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB) 1, 2, 6.3, 26.1, 35, 42

Wet geurhinder en veehouderij

Regeling geurhinder en veehouderij

WABO. Omgevingsvergunning eerste fase afwijken bestemmingsplan verlengen varkensstal.

- Het college heeft toetsing van de aanvraag van [vergunninghouder] aan de staderingsregeling in de VrNB op onjuiste gronden achterwege gelaten.
- Het college mag aansluiting zoeken bij de Wgv voor de beantwoording van de vraag of het voormalige agrarische bedrijfswoningen ook in het kader van de cumulatieve geurhinder als geurgevoelig aanmerkt, maar het is daartoe niet gehouden. Daarbij is van belang dat de regeling in de VrNB geen regeling is ter uitvoering van de Wgv, maar een naast de Wgv bestaande afzonderlijke regeling. De Wgv ziet uitsluitend op de geurhinder die door de veehouderij zelf wordt veroorzaakt (oftewel de voorgrondbelasting), terwijl de regeling in de VrNB uitsluitend ziet op de cumulatieve geurhinder (oftewel de achtergrondbelasting). De enkele omstandigheid dat (voormalige) agrarische bedrijfswoningen moeten worden aangemerkt als geurgevoelige objecten in de zin van de Wgv maakt dan ook niet dat het college ertoe gehouden is om deze ook als geurgevoelige objecten in de zin van de VrNB aan te merken.
- De Rgv is niet rechtstreeks van toepassing op een aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit afwijken van het bestemmingsplan. Bepalend is of de aanvraag in overeenstemming is met artikel 6.3, tweede lid, aanhef en onder a, aanhef en onder III, van de VrNB. Uit de VrNB volgt niet de verplichting om daarbij aan te sluiten bij de geuremissiefactoren als opgenomen in de Rgv.

[ECLI:NL:RVS:2019:1990](#)

JnB2019, 703

Tussenuitspraak ABRS, 03-07-2019, 201806978/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.12 lid 1 onder a onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2

Brochure "Bedrijven en milieuzonering" van de Vereniging Nederlandse Gemeenten, editie 2009 (VNG-brochure)

WABO. Omgevingsvergunning paardenbak en zorgboerderij.

- In dit geval heeft het college aansluiting kunnen zoeken bij de in de VNG-brochure aanbevolen richtafstanden die behoren bij een paardenfokkerij en een manege.
- De omgeving ter plaatse van de zorgboerderij valt als gemengd gebied met een matige functiemenging en niet als een rustige woonwijk als bedoeld in de VNG-brochure te kwalificeren.
- Bij het afwijken van de richtafstanden die in de VNG-brochure zijn opgenomen dient in beginsel rekening te worden gehouden met de maximale planologische en vergunningvrije uitbreidingsmogelijkheden op een perceel. Het college heeft in dit geval, gelet op de uiterste situering van de gevel van een woning die op het perceel van [belanghebbende] op grond van artikel 2, aanhef en onder 3, aanhef en b, van bijlage II van het Bor mogelijk is, niet toereikend gemotiveerd

dat ter plaatse van het perceel van [belanghebbende] ook in dat geval een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gerealiseerd.

[...] Omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een paardenbak en het gebruik van gronden als zorgboerderij in afwijking van het bestemmingsplan [...]

[...] Gelet op de aard, omvang en intensiteit van het gebruik van de paardenbak heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat geen sprake is van het uitsluitend hobbymatig houden van paarden. De milieubelasting van het gebruik van de paardenbak is naar het oordeel van de Afdeling te vergelijken met die van een manege. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het college bij de beoordeling van de planologische aanvaardbaarheid van de ter plaatse beoogde activiteiten in redelijkheid aansluiting heeft kunnen zoeken bij de richtafstanden die behoren bij een paardenfokkerij en een manege. Dat in de VNG-brochure voor kinderboerderijen een kortere richtafstand geldt, leidt niet tot een ander oordeel. Niet aannemelijk is gemaakt dat de aard, omvang en intensiteit van het gebruik van een paardenbak op een kinderboerderij overeenkomt met het gebruik dat de zorgboerderij van de paardenbak maakt. In de paardenbak worden activiteiten verricht die in ruimtelijk opzicht verschillen van de activiteiten van een kinderboerderij als bedoeld in de VNG-brochure.

[...] Gelet op de (agrarische) bedrijvigheid in de naaste omgeving van de zorgboerderij en de omstandigheid dat de [...] een doorgaande weg is, is de Afdeling van oordeel dat de omgeving ter plaatse van de zorgboerderij als gemengd gebied met een matige functiemenging en niet als een rustige woonwijk valt te kwalificeren. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte aanleiding gezien voor het oordeel dat het college zich in dit geval niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van een gemengd gebied als bedoeld in de VNG-brochure. Een en ander betekent ten aanzien van de beoogde activiteiten dat volgens de VNG-brochure een richtafstand van 30 m is aanbevolen van enerzijds de uiterste grens van de paardenbak tot anderzijds de gevel van de dichtstbijzijnde woning. [...]

[...] Niet in geding is dat de woning van [belanghebbende] is gesitueerd op 28 m van de uiterste grens van de paardenbak. Er wordt dan ook niet voldaan aan de in de VNG-brochure aanbevolen richtafstand van 30 m. Het college stelt zich op het standpunt dat deze geringe afwijking van de richtafstand ruimtelijk aanvaardbaar is, nu het gebruik van de paardenbak door drie paarden nauwelijks hinder veroorzaakt en niet vergelijkbaar is met de hinder afkomstig van een volwaardige manege.

[...] Ter zitting heeft [belanghebbende] zijn betoog toegespitst op de mogelijkheden om vergunningvrij een mantelzorgwoning in zijn achtertuin te bouwen. Het college heeft ter zitting nader toegelicht dat [belanghebbende] de mogelijkheid heeft om op deze delen van zijn perceel met de bestemming "Tuinen" of "Wonen" op grond van artikel 2, aanhef en onder 3, aanhef en onder b, van bijlage II van het Bor een mantelzorgwoning te bouwen, zonder dat daarvoor een omgevingsvergunning is vereist. [appellante] heeft niet betwist dat een tegen geuroverlast te beschermen mantelzorgwoning op dat deel van het perceel van [belanghebbende] kan worden opgericht, op een afstand van slechts enkele meters tot de paardenbak. De uiterste situering van de gevel van een woning zal in dat geval veel dichterbij de paardenbak liggen dan de 28 meter waarvan het college in het [primaire] besluit [...] is uitgegaan. [belanghebbende] stelt dan ook terecht dat het

bouwplan (ruimschoots) niet in overeenstemming is met de richtafstand van 30 m als aanbevolen in de VNG-brochure.

Dat [belanghebbende] op dit moment geen concrete plannen heeft voor de bouw van mantelzorgwoning op zijn perceel, leidt niet tot een ander oordeel. Bij het afwijken van de richtafstanden die in de VNG-brochure zijn opgenomen dient in beginsel rekening te worden gehouden met de maximale planologische en vergunningvrije uitbreidingsmogelijkheden op een perceel. Bij het voorgaande is mede van belang dat op het perceel van [belanghebbende] onvoldoende ruimte beschikbaar is om buiten de aanbevolen afstand van 30 m te bouwen. Het college heeft, gelet op de uiterste situering van de gevel van een woning die op het perceel van [belanghebbende] op grond van artikel 2, aanhef en onder 3, aanhef en b, van bijlage II van het Bor mogelijk is, dan ook niet toereikend gemotiveerd dat ter plaatse van het perceel van [belanghebbende] ook in dat geval een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gerealiseerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2146](#)

JnB2019, 704

MK ABRS, 26-06-2019, 201807408/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Velsen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 aanhef en onder c, 2.3a

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom. Uit ABRS 11-05-2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:1263](#), volgt dat de rechtszekerheid zich ertegen verzet dat het college wegens overtreding van artikel 2.3a, eerste lid, van de Wabo aan [appellant sub 2] een last onder dwangsom oplegt ten aanzien van de zonder vergunning vóór 1 april 2007 op het perceel gebouwde bouwwerken. Het college heeft echter wel de mogelijkheid om daartegen krachtens artikel 2.3a, eerste lid, van de Wabo op te treden met bestuursdwang, zoals het dat ook al kon krachtens de Woningwet vóór de wijziging van die wet per 1 april 2007. Nu [appellant sub 2] wat betreft de door zijn rechtsvoorganger opgerichte bouwwerken geen overtreding is van de verbodsbepaling om zonder vergunning te bouwen, kunnen de kosten ter zake van de toepassing van bestuursdwang, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 19-10-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2762](#), overigens niet op hem worden verhaald.

[ECLI:NL:RVS:2019:1991](#)

JnB2019, 705

MK Rechtbank Gelderland, 27-06-2019 (publ. 28-06-2019), AWB 18/6623

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. I.c. hebben eisers niet aannemelijk gemaakt dat de mestinstallatie voor wat betreft zoönosen, micro-organismen en endotoxinen zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat daarom de omgevingsvergunning had moeten worden geweigerd.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor de realisatie van een mestbewerkings- en verwerkingsinstallatie. [...]

Eisers betogen – onder verwijzing naar het kennisbericht “Fijnstof en endotoxinen” van 24 mei 2017 en het kennisbericht “Mest en mestbewerking” van 5 februari 2019 van het Kennisplatform Veehouderij en Humane Gezondheid – dat de handelingen met mest in een mestbewerkingsinstallatie een gezondheidsrisico kunnen vormen voor de omgeving vanwege de aanwezigheid van zoönosen, micro-organismen en endotoxinen in de uitgestoten stof. Volgens eisers dient verweerder voorts aansluiting te zoeken bij de “Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Brabant houdende regels omtrent volksgezondheid en mestbewerkingsinstallaties” van 25 april 2018.

De rechtbank stelt voorop dat de beleidsregel waarnaar eisers verwijzen niet is vastgesteld door het college van gedeputeerde staten van Gelderland, maar door die van Noord-Brabant. Verweerder is daarom niet gebonden aan deze beleidsregel. Het betoog slaagt daarom niet.

Nog daargelaten dat deze beleidsregel verweerder dus niet bindt, wijst de rechtbank erop dat voor wat betreft de emissie van stof in de beleidsregel wordt uitgegaan van een maximale norm van 5 mg/Nm³. Verweerder heeft aangegeven dat met een voorschrift de emissie zal worden beperkt tot 3 mg/Nm³. Op dit punt wordt daarom voldaan aan de beleidsregels.

Eisers hebben ook niet nader gemotiveerd op welke andere punten de installatie niet voldoet aan de uitgangpunten in deze beleidsregels.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 25 juli 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2395](#)) heeft overwogen is het aan eisers om aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk te maken dat de inrichting zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat verweerder de omgevingsvergunning om die reden had moeten weigeren of daaraan verdergaande voorschriften had moeten verbinden. De opslag en verwerking van mest vindt in een gesloten installatie plaats, waarbij de mest achtereenvolgens wordt vergist en gehygiëniseerd.

In het door eisers aangehaalde kennisbericht “Mest en mestbewerking” van het Kennisplatform Veehouderij en Humane Gezondheid wordt ten aanzien van zoönosen aangegeven dat deze technieken effectief zijn met betrekking tot het effect op overleving van zoönoseverwekkers en dat de risico's op emissie van zoönoseverwekkers niet aanwezig zijn, omdat de processen zich afspelen in een gesloten systeem. Met betrekking tot de emissie van fijnstof en endotoxinen wordt aangegeven dat de inschatting is dat geen emissie van stofdeeltjes/druppeltjes plaatsvindt, omdat de processen zich afspelen in een gesloten systeem.

De rechtbank is van oordeel dat eisers gelet op het voorgaande niet aannemelijk hebben gemaakt dat de installatie voor wat betreft zoönosen, micro-organismen en endotoxinen zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat daarom de omgevingsvergunning had moeten worden geweigerd. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2019:2845](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 31-05-2019 (publ. 01-07-2019), UTR 18/4254 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:2785](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 706

MK ABRS, 03-07-2019, 201708426/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.10, 3.31, 9.10

Flora- en faunawet (Ffw)

NATUURBESCHERMING. Afwijzing verzoek Stichting om preventief handhavend optreden tegen voorgenomen werkzaamheden.

- Uitleg 'opzet' als bedoeld in de artikelen 3.5, eerste lid en 3.10, eerste lid, Wnb.

- De Stichting heeft belang bij een beslissing op het hoger beroep ook al is het achterstallig onderhoud in 2017 voltooid.

- Anders dan het geval was onder het regime van de Ffw, is het op grond van artikel 3.10 van de Wnb niet verboden om ringslangen of hun verblijfplaatsen te verstoren. Het is wel verboden om ringslangen opzettelijk te doden en om hun vaste voortplantings- of rustplaatsen opzettelijk te beschadigen of te vernielen. In dit geval worden geen verboden van de Wnb overtreden.

[...] [Afwijzing] verzoek van de Stichting om preventief handhavend op te treden tegen overtredingen van de Ffw, thans: de Wnb door het uitvoeren van voorgenomen werkzaamheden op drie schansen en omliggende dijken in Weesp door de gemeente Weesp [...]

[...] De gemeente had ten tijde van het nemen van het besluit van [...] het voornemen om in de winterperiode achterstallig onderhoud te verrichten aan de beplanting op de Draaierschans, Roosenboomschans, de Nieuwe Agtkant en de omliggende dijken. [...] Volgens de Stichting zijn op de schansen diverse beschermde diersoorten aanwezig, zoals de ringslang, waterspitsmuis, rugstreeppad en diverse soorten vleermuizen die daar hun leefgebied hebben. De werkzaamheden leiden volgens de Stichting tot het verstoren, doden en verstoren van het leefgebied van deze dieren.

[...] Onder 'opzet' zoals bedoeld in de voormelde bepalingen [red: artikel 3.5, eerste lid, artikel 3.10, eerste lid, Wnb] valt niet alleen de situatie waarbij iemand het oogmerk heeft om een beschermd dier bijvoorbeeld te doden, maar ook de situatie waarbij iemand willens en wetens de niet te verwaarlozen kans aanvaardt dat een beschermd dier wordt gedood. Dan is sprake van zogenoemde voorwaardelijk opzet. Dat volgt onder meer uit de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1423](#). Zoals verder onder meer volgt uit de uitspraak van 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:12](#), kunnen

maatregelen ter voorkoming van het overtreden van de in de voormelde bepalingen opgenomen verboden worden betrokken bij de beoordeling van de vraag of die verboden worden overtreden.

[...] Als de Afdeling vaststelt dat door de werkzaamheden die in het kader van achterstallig onderhoud zijn verricht het leefgebied of de voortplantings- of rustplaats van een beschermde diersoort is aangetast in strijd met een verbod uit de Wnb, dan duren de gevolgen daarvan nog steeds voort en is sprake van een voortdurende overtreding van dat verbod. In dat geval kan de gemeente voor de werkzaamheden alsnog een ontheffing van dat verbod aanvragen. Het is mogelijk dat het college dan alsnog een ontheffing verleent en dat aan die ontheffing voorschriften worden verbonden op grond waarvan de gemeente alsnog maatregelen moet treffen op de schansen. Ook is het mogelijk dat, wanneer niet alsnog een ontheffing wordt aangevraagd en verleend, het college de gemeente opdraagt de situatie op de schansen geheel of gedeeltelijk te herstellen in de toestand zoals die was voordat de overtreding plaatsvond, dan wel andere maatregelen treft om de gevolgen van de werkzaamheden zoveel mogelijk ongedaan te maken. Gelet hierop heeft de Stichting nog belang bij een beoordeling van het hoger beroep.

[...] De Afdeling stelt voorop dat het, anders dan het geval was onder het regime van de Ffw, op grond van artikel 3.10 van de Wnb niet verboden is om ringslangen of hun verblijfplaatsen te verstoren. Het is wel verboden om ringslangen opzettelijk te doden en om hun vaste voortplantings- of rustplaatsen opzettelijk te beschadigen of te vernielen.

[...] Uit wat in de rest van de uitspraak is overwogen, volgt evenwel dat het college met inachtneming van de aanvankelijk ontbrekende stukken alsnog voldoende heeft onderzocht wat de effecten zijn van het verrichten van achterstallig onderhoud met inachtneming van de in het Mitigatieplan beschreven maatregelen en terecht tot de conclusie is gekomen dat daardoor geen verboden van de Wnb worden overtreden, zodat het verzoek van de Stichting om handhavend op te treden terecht is afgewezen. Om deze reden zal de Afdeling bepalen dat de rechtsgevolgen van het te vernietigen besluit geheel in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2169](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Gelderland, 27-06-2019 (publ. 28-06-2019), AWB 18/6426 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:2849](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 11-06-2019 (publ. 27-06-2019), 18/6913 en 19/203 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:2605](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 707

Rechtbank Noord-Holland, 25-06-2019, HAA 18/4308

korpschef van politie, verweerder.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 onder y, 54a

AMBTENARENRECHT. ASTMA. BEROEPSZIEKTE. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met het doen van de uitkering, een uitkering op grond van artikel 54a van het Barp gedaan en daarmee erkend dat bij eiser sprake is van een beroepsziekte. Dat de polisvoorwaarden van Achmea mogelijk een ruimere toepassing kennen, raakt eiser niet omdat de polisvoorwaarden zien op de rechtsverhouding tussen Achmea en de politie. Ook heeft verweerder op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt op welke grond eiser anders de ontvangen uitkering heeft gekregen.

De rechtbank oordeelt dat gezien de conclusies van [naam 2] en het feit dat op geen enkele wijze is gebleken van andere luxerende omstandigheden die eisers astmaklachten voor meer dan 50% kunnen verklaren, sprake is van causaal verband tussen eisers astmaklachten en de aan eiser opgedragen werkzaamheden. Gesteld noch gebleken is dat de astma van eiser aan zijn schuld of onvoorzichtigheid is te wijten. Met het doen van de uitkering heeft verweerder dat causale verband ook erkend. Bij zijn onderhavige besluitvorming heeft verweerder dan ook ten onrechte geoordeeld dat er geen sprake is van een beroepsziekte.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:5318](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RBNHO:2019:5318)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 708

MK CRvB, 01-07-2019, 16/3727 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.
staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 3:2

Besluit Participatiewet (Besluit PW) van 26 september 2014, Stb. 2014, nr. 344 6

BUDGET GEBUNDELDE UITKERING PW, IOAW, IOAZ EN BBZ 2004. NIEUW VERDEELMODEL. EXCEPTIEVE TOETSING. Onvoldoende onderzoek naar de gevolgen van toepassing van het nieuwe verdeelmodel in 2015 voor een gemeente als die van appellant. Artikel 6 van het Besluit PW en het verdeelmodel opgenomen in de bijlage bij dat Besluit voor appellant voor 2015 moeten buiten toepassing worden gelaten.

Toekenning budget gebundelde uitkering PW, IOAW, IOAZ en BBZ 2004 volgens nieuw verdeelmodel.

Raad: Het Besluit PW is een algemeen verbindend voorschrift. Het betoog van appellanten in hoger beroep gaat over de exceptieve toetsing van algemeen verbindende voorschriften en de mate van indringendheid van die toetsing. Hierop wordt uitvoerig ingegaan in de conclusie van staatsraad-advocaat-generaal Widdershoven van 22 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3557](#).

Algemeen verbindende voorschriften, die geen wet in formele zin zijn, kunnen worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. Daarnaast komt in de rechtspraak van de Raad, bijvoorbeeld in de uitspraak van 19 mei 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BD2441](#), tot uitdrukking dat aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van een algemeen verbindend voorschrift zodanig ernstige gebreken kunnen kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in concrete gevallen te baseren beslissingen. Dit betekent dat aan de rechter de bevoegdheid toekomt te bezien of het betreffende algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het in geding betrokken besluit. Bij die, niet rechtstreekse, toetsing van het algemeen verbindende voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer. De intensiteit van die beoordeling is afhankelijk van onder meer de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft, gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid en de daarbij te betrekken belangen. Die beoordeling kan materieel terughoudend zijn als de beslissingsruimte voortvloeit uit de feitelijke of technische complexiteit van de materie, dan wel als bij het nemen van de beslissing politiek-bestuurlijke afwegingen kunnen worden of zijn gemaakt. In dat laatste geval heeft de rechter niet de taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen wordt toegekend naar eigen inzicht vast te stellen. Wat betreft de in acht te nemen belangen en de weging van die belangen geldt dat de beoordeling daarvan intensiever kan zijn naarmate het algemeen verbindend voorschrift meer ingrijpt in het leven van de belanghebbende(n) en daarbij fundamentele rechten aan de orde zijn. Bij de toetsing van de wijze waarop aan de beslissingsruimte inhoud is gegeven kunnen het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 van de Awb) en het ongeschreven beginsel van een deugdelijke motivering een rol spelen. Anders dan de conclusie (zie 8.5 van de conclusie) is de Raad van oordeel, dat enkele strijd met de hiervoor genoemde formele beginselen niet kan leiden tot het onverbindend verklaren van een algemeen verbindend voorschrift. Dat laat onverlet dat, indien als gevolg van een gebrekkige motivering of onzorgvuldige voorbereiding door de rechter niet kan worden beoordeeld of er strijd is met hogere regelgeving, de algemene rechtsbeginselen of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dit ertoe kan leiden dat de bestuursrechter een algemeen verbindend voorschrift buiten toepassing laat en een daarop berustend uitvoeringsbesluit om die reden vernietigt. Als het vaststellende orgaan bij het voorbereiden en nemen van een algemeen verbindend voorschrift de negatieve gevolgen daarvan voor een bepaalde groep uitdrukkelijk heeft betrokken en de afweging deugdelijk heeft gemotiveerd, voldoet deze keuze aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en beperkt de toetsing door de bestuursrechter zich tot de vraag of de regeling in strijd is met het beginsel van een niet-onevenredige belangenafweging. [...]

Uit [...] volgt dat de besluitgever onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de gevolgen van toepassing van het nieuwe verdeelmodel in 2015 voor een gemeente als die van appelland. Appelland is door dit nieuwe verdeelmodel onevenredig benadeeld ten opzichte van andere gemeenten. Voor appelland waren de gevolgen van het nieuwe verdeelmodel voor een groot deel ook niet voorzienbaar. De toepassing van het verdeelmodel 2015 heeft gelet hierop voor appelland onevenredig nadelige gevolgen in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, zodat het niet de toets aan de in 7.5.1 weergegeven maatstaf kan doorstaan. Hieraan moet het gevolg worden verbonden dat artikel 6 van het Besluit PW en het verdeelmodel opgenomen in de bijlage bij dat Besluit voor appelland voor 2015 buiten toepassing moeten worden gelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2016](#)

Zie voorts in soortgelijke zin de uitspraken van de Raad van 1 juli 2019, gepubliceerd onder: [ECLI:NL:CRVB:2019:2017](#), [ECLI:NL:CRVB:2019:2018](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:2019](#).

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 709

MK CRvB, 20-06-2019 (publ. 02-07-2019), 18/144 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 2, 3, 6 lid 1 aanhef en onder a, 7b

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. DUURZAME BAND. Alle feiten en omstandigheden samen leiden tot de conclusie dat de kinderen van appelland vanaf hun vertrek naar Turkije op 6 september 2014 geen ingezetene van Nederland meer waren. Met name is van belang dat de reden van vertrek naar het buitenland duidt op een gepland langdurig vertrek, dat het hele gezin van appelland is vertrokken naar Turkije en dat het gezin in Nederland niet meer beschikte over een duurzaam tot zijn beschikking staande woonruimte. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de door appelland geschetste feiten en omstandigheden om de binding van het gezin met Nederland te onderhouden onvoldoende zijn om op te wegen tegen het bijna permanente verblijf van het gezin in Turkije. Derhalve waren de kinderen van appelland vanaf het derde kwartaal van 2015 geen ingezetenen meer in de zin van de AKW en dat appelland daarom geen recht had op kinderbijslag. Dit betekent dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak bevestigd dient te worden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2022](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 710

MK CRvB, 20-06-2019 (publ. 02-07-2019), 17/6771 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

Wet langdurige zorg (Wlz) 1.2.1, 1.2.2, 2.1.1, 2.1.3

Zvw

WET LANGDURIGE ZORG. INGEZETENE. Gezien de geschetste omstandigheden had appellant op de in geding zijnde peildata (ook) woonplaats in Nederland. Daarbij is van belang dat appellant enige decennia in Nederland heeft gewoond, hij in Nederland beschikt over een duurzame woning, een aantal van zijn kinderen en kleinkinderen in Nederland wonen en appellant nimmer de intentie heeft geuit zich blijvend buiten Nederland te vestigen, welke intentie ook niet uit de omstandigheden valt af te leiden. Voor zover appellant tijdens een bezoek aan de SvB-winkel op 24 augustus 2015 zelf zou hebben verklaard dat hij "toch het merendeel van het jaar bij zijn partner in Turkije woont" kan deze verklaring in de specifieke omstandigheden van dit geval niet aan appellant worden tegengeworpen. Namens de SvB is niet doorgevraagd wat appellant precies bedoelde met "het merendeel" en is deze uitspraak van appellant in het bestreden besluit 'vertaald' naar "het overgrote deel", waarvoor geen enkele onderbouwing bestaat. Dat appellant al gedurende enige jaren gedurende lange en minder lange periodes bij zijn echtgenote in Turkije verblijft, kan overigens niet afdoen aan de duurzame band van persoonlijke aard tussen appellant en Nederland die uit voornoemde omstandigheden blijkt. Appellant is dan ook op de peildata vanaf 1 januari 2016 ten onrechte niet als ingezetene is aangemerkt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2021](https://ecli.nl/crvb/2019/2021)

JnB2019, 711

MK CRvB, 19-06-2019 (publ. 02-07-2019), 17/7721 JW

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

BW 1:265b lid 2

Jeugdwet (JW) 2.3 lid 1

JEUGDWET. Uit wat is overwogen blijkt dat het nooit de bedoeling van de wetgever is geweest dat de bestuursrechter oordeelt over besluiten tot uithuisplaatsing van minderjarigen in het kader van een ondertoezichtstelling en dat een beoordeling van dit soort besluiten door de bestuursrechter evenmin past in het rondom deze besluiten gecreëerde systeem van rechtsbescherming waarin de kinderrechter een centrale rol had en heeft. Het enkele feit dat het hier aan de orde zijnde verleningsbesluit van het college niet afzonderlijk in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak (Bijlage 2 bij de Awb) is vermeld kan gelet hierop niet meebrengen dat tegen dit besluit, voor zover dit strekt tot uithuisplaatsing van een minderjarige in het kader van een door de

kinderrechter uitgesproken ondertoezichtstelling, beroep bij de bestuursrechter openstaat.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2031](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 699.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 712

MK ABRS, 03-07-2019, 201900202/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1a, 7 lid 1

Wet op de zorgtoeslag (Wzt) 1 lid 2, 2a lid 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 7 lid 3, 47

Uitvoeringsregeling Awir (Uitvoeringsregeling) 9

Wet inkomstenbelasting (Wet IB 2001) 5.2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Zorg- en huurtoeslag. Vermogenstoets.

- Het is niet aan de Belastingdienst/Toeslagen of aan de rechter maar aan de wet- of regelgever om nieuwe uitzonderingsgevallen aan de limitatieve opsomming van artikel 9, eerste lid, onder b, van de Uitvoeringsregeling toe te voegen.

- De situatie van [appellante] valt onder de specifieke uitzondering van artikel 9, eerste lid, onderdeel b, onder 1o, van de Uitvoeringsregeling. Verhouding immateriële en materiele schadevergoeding. In dit geval kan de Afdeling zich vinden in de motivering die de Belastingdienst/Toeslagen heeft gegeven voor de vaststelling van het [schadevergoedings]bedrag dat toe te rekenen valt aan immateriële schadevergoeding.

[ECLI:NL:RVS:2019:2157](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 713

MK CRvB, 26-06-2019 (publ. 02-07-2019), 18/5362 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.5 lid 1 aanhef en onder a

STUDIEFINANCIERING. HERZIENING NAAR DE NORM VOOR EEN

THUISWONENDE STUDERENDE. Er is geen sprake van een situatie waarin

verwijtbaarheid ontbreekt ten aanzien van het niet voldoen aan de verplichting van artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wsf 2000. Een weigering van de gemeente tot inschrijving van betrokkene op haar feitelijke woonadres omdat dat adres geen woonbestemming heeft doet zich niet voor. De wetgever heeft de hier aan de orde zijnde situatie waarbij een studerende zich niet inschrijft op het brp-adres omdat de eigenaar/verhuurder niet wil dat hij zich inschrijft op dat adres onder ogen gezien en deze situatie niet aangemerkt als een situatie waarbij verwijtbaarheid ontbreekt (Kamerstukken II 2010/11, 32 770, nr. 3, blz. 6; nr. 6, blz. 3). Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld levert de omstandigheid dat de gemeente bij inschrijving op het feitelijke woonadres handhavend optreedt tegen bewoning in strijd met het bestemmingsplan geen situatie op van niet-verwijtbaarheid. Die omstandigheid is inherent aan de keuze van betrokkene om te gaan wonen in een pand dat geen woonbestemming heeft en komt voor haar rekening en risico.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2080](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2019, 714

Tussenuitspraak MK ABRS, 03-07-2019, 201808910/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 1, 3,

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20 lid 1

WABO. WET BIBOB. Weigering omgevingsvergunning voor het realiseren van woningen en winkelruimten.

- In dit geval kan [belanghebbende] redelijkerwijs niet met de aanvrager van de omgevingsvergunning worden gelijkgesteld. Verwijzing naar ABRS 04-07-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2238](#).

- Het college heeft onvoldoende onderzoek verricht en onvoldoende gemotiveerd dat er een zakelijk samenwerkingsverband tussen [appellant] en [belanghebbende] bestaat. Het lag op de weg van het college om hierover advies in te winnen bij het Landelijk Bureau Bibob hetgeen niet is gebeurd.

[...] geweigerd [appellant] een omgevingsvergunning te verlenen voor het realiseren van woningen en winkelruimten [...]

[...] Op 23 mei 2016 heeft [appellant] een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning voor het realiseren van woningen en winkelruimten op het perceel [locatie] in Breda. Op dat moment was hij dus nog geen eigenaar van de betreffende panden. Het college heeft [belanghebbende], nu hij eigenaar van de panden is, aangemerkt als betrokkene als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet Bibob. Dit heeft volgens het college tot gevolg dat [belanghebbende] op grond van artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo redelijkerwijs gelijk kan worden gesteld met

[appellant], de aanvrager. Het college heeft daarom het Landelijk Bureau Bibob (hierna: LBB) verzocht om bij zijn advies ook de rol van [belanghebbende] te betrekken.

[...] Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 4 juli 2018 [red:

[ECLI:NL:RVS:2018:2238](#)] heeft overwogen, blijkt uit de memorie van toelichting bij artikel 2.20 van de Wabo (Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 108), waarin staat dat daarbij gedacht moet worden aan het fenomeen van een stroman, niet dat met de Wet Bibob enkel is beoogd stromanconstructies tegen te gaan. [...] Uit het voorgaande valt af te leiden dat van doorslaggevend belang is, of degene tegen wie de bezwaren bestaan feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed heeft. In dat geval kan diegene met de aanvrager worden gelijkgesteld.

[...] Het LBB heeft zijn conclusie dat [belanghebbende] als betrokkene als bedoeld in artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo moet worden aangemerkt uitsluitend gebaseerd op het feit dat [belanghebbende] ten tijde van de aanvraag nog eigenaar is van de panden. Andere feiten of omstandigheden heeft het LBB niet aan zijn conclusie ten grondslag gelegd.

[...] De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat er te weinig directe aanwijzingen zijn voor het bestaan van een zodanige feitelijke zeggenschap en daadwerkelijke invloed van [belanghebbende] op het gebruik van de panden, dat deze aanwijzingen zouden rechtvaardigen dat [belanghebbende] redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning kan worden gelijkgesteld. Het enkele feit dat [belanghebbende] ten tijde van de aanvraag nog eigenaar is van de panden is hiertoe onvoldoende. Uit de koopovereenkomst noch uit andere omstandigheden blijkt dat sprake is van feitelijke zeggenschap dan wel daadwerkelijke invloed met betrekking tot de exploitatie van de panden. De Afdeling betreft hierbij dat de gemachtigde van het college ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht dat uitsluitend gekeken is naar de situatie ten tijde van de aanvraag en niet naar hoe de situatie zal zijn als de gevraagde omgevingsvergunning eenmaal is verleend. Overigens heeft de gemachtigde van het college ter zitting van de Afdeling toegelicht dat de koopovereenkomst op zichzelf beschouwd onvoldoende aanknopingspunten biedt voor de stelling dat [belanghebbende] daadwerkelijke invloed heeft. Gezien het vorenstaande heeft het college onvoldoende feiten en omstandigheden aangetoond om de conclusie te rechtvaardigen dat [belanghebbende] redelijkerwijs met de aanvrager van de omgevingsvergunning gelijk kan worden gesteld.

[...] De Afdeling stelt vast dat het LBB in zijn advies zich niet heeft uitgesproken over de vraag of er een zakelijk samenwerkingsverband tussen [appellant] en [belanghebbende] bestaat. Het college is zelf tot het standpunt gekomen aan de hand van het advies van het LBB en hetgeen hem overigens over [appellant] en [belanghebbende] bekend is. De Afdeling is van oordeel dat, hoewel uit de door het college ingeroepen feiten en omstandigheden een zekere relatie tussen [appellant] en [belanghebbende] valt af te leiden, het college onvoldoende onderzoek heeft verricht en onvoldoende heeft gemotiveerd dat er een zakelijk samenwerkingsverband tussen [appellant] en [belanghebbende] bestaat. Het lag op de weg van het college om hierover advies in te winnen bij het LBB hetgeen niet is gebeurd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2150](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 715

MK ABRS, 03-07-2019, 201708739/4/A3

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 6, 11

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

WOB. Het college is terecht uitgegaan van het zeer zwaarwegende belang van openbaarheid van emissiegegevens, dat blijkt uit het aangehaalde Verdrag van Århus, Richtlijn 2003/4/EG en de uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 23 november 2016, Bayer CropScience, ECLI:EU:C:2016:890 en Commissie/ACC, ECLI:EU:C:2016:889.

[Vervolg op tussenuitspraak van] 9 januari 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:37](#)].

[...] Het college handhaaft de openbaarmaking van emissiegegevens uit de documenten 1027 en 1686 onder aanvulling van de motivering.

[...] In de nadere motivering van 27 februari 2019 is het college terecht uitgegaan van het zeer zwaarwegende belang van openbaarheid van emissiegegevens, dat blijkt uit het aangehaalde Verdrag van Århus, Richtlijn 2003/4/EG en de in de tussenuitspraak geciteerde uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 23 november 2016, Bayer CropScience, ECLI:EU:C:2016:890 en Commissie/ACC, ECLI:EU:C:2016:889.

Het college heeft zich terecht op standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de documenten 1027 en 1686 vertrouwelijk zijn weliswaar relevant is bij de belangenafweging, maar niet doorslaggevend. Dat de documenten grotendeels zijn opgesteld door advocaten op wie een geheimhoudingsplicht rust, maakt niet dat de bescherming van persoonlijke beleidsopvattingen zwaarder weegt dan het algemene belang van openbaarmaking. De Afdeling oordeelde eerder in haar uitspraak van 27 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:605](#), dat de in artikel 11a van de Advocatenwet neergelegde geheimhoudingsplicht geen bijzondere openbaarmakingsregeling bevat met een uitputtend karakter, omdat die bepaling niet regelt in welke gevallen onder de geheimhoudingsplicht vallende informatie mag worden verstrekt. De in artikel 11a van de Advocatenwet neergelegde geheimhoudingsplicht richt zich bovendien niet tot ontvangers van een door een advocaat opgesteld stuk. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de geheimhoudingsplicht voor advocaten niet wegneemt dat de Wob van toepassing is op de documenten 1027 en 1686. Dat de personen die hebben deelgenomen aan het interne beraad geen rekening hoefden te houden met openbaarmaking is niet van belang. De gegevens uit de documenten zoals het college voornemens is deze openbaar te maken, zijn immers niet tot identificeerbare personen te herleiden.

De Wob ziet op bij bestuursorganen berustende documenten over bestuurlijke aangelegenheden. Dat zijn in het concrete geval niet uitsluitend documenten die aan de vergunningverlening ten grondslag zijn gelegd, maar ook de hier aan de orde zijnde

documenten 1027 en 1686. Ook al zijn de emissiegegevens in deze documenten niet nieuw, in het kader van de controleerbaarheid van gegevens over emissies in het milieu - waaraan het Hof van Justitie groot belang hecht in de hiervoor vermelde uitspraken van 23 november 2016 - zijn ook deze emissiegegevens die zijn opgenomen in documenten ter voorbereiding van de procedure bij de Afdeling over de vergunningverlening van belang.

Gelet op het voorgaande heeft het college in redelijkheid het belang van openbaarmaking van emissiegegevens zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van bescherming van persoonlijke beleidsopvattingen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2209](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2019, 716

ABRS, 03-07-2019, 201808280/1/A3

korpschef van politie

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:62 lid 1

Wet politiegegevens 28

WET POLITIEGEGEVENS. OPENBAARHEID VAN DE ZITTING. Afwijzing verzoek van [appellant] om verwijdering, afscherming of markering van politiegegevens. De aangevoerde gronden zijn naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende zwaarwegend om af te wijken van het uitgangspunt dat het onderzoek ter zitting in het openbaar zal plaatsvinden. Hoewel persoonsgegevens tot de persoonlijke levenssfeer worden gerekend, zijn de in dit geval aan de orde zijnde persoonsgegevens niet van dien aard dat deze een uitzondering op het beginsel van de openbaarheid van de zitting kunnen rechtvaardigen. Gelet hierop wordt het verzoek afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2161](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB2019, 717

MK ABRs, 03-07-2019, 201805668/1/A3

minister van Defensie.

Wet veiligheidsonderzoeken 2, 7, 8, 10

Beleidsregel veiligheidsonderzoeken Defensie 2, 3

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. Weigering/intrekking verklaring van geen bezwaar veiligheidsmachtigingsniveau B/C. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de minister het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister de in uitspraak

van de Afdeling van 30 maart 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:860](#) vermelde aspecten onvoldoende in de heroverweging in bezwaar heeft betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2019:2202](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 718

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 27-06-2019, AWB 19/698

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Afgeleid verblijfsrecht. Daadwerkelijke zorg- en/of opvoedingstaken verricht die een marginaal karakter overstijgen tussen de vreemdeling en zijn kind. Verweerder dient te onderzoeken of er een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat, dat bij een weigering om aan hem een verblijfsrecht toe te kennen, het kind gedwongen zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Uit het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)] volgt dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat EU-burgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van EU-burger ontleende rechten. Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in een lidstaat waar zijn minderjarige kinderen, die staatsburgers zijn van die lidstaat en te zijnen laste komen, verblijven. Uit de rechtsoverwegingen 75 tot en met 78 van het arrest Chavez-Vilchez volgt dat de vreemdeling die een op artikel 20 van het VWEU gebaseerd afgeleid verblijfsrecht wenst te verkrijgen gegevens moet overleggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan dit artikel ontleent. Het is vervolgens aan verweerder om op basis van deze overgelegde gegevens te onderzoeken of er al dan niet een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen de vreemdeling en zijn kind bestaat, dat bij een weigering om aan hem een verblijfsrecht toe te kennen, het kind gedwongen zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. [...]

De rechtbank is van oordeel dat eiser met het overleggen van de door de rechtbank Amsterdam vastgestelde omgangsregeling heeft voldaan aan de in het arrest Chavez-Vilchez bedoelde stelplicht, inhoudende dat het aan hem is om gegevens over te leggen waaruit blijkt dat hij rechten aan artikel 20 van het VWEU ontleent. Eiser heeft ter zitting verklaard dat hij de omgangsregeling nakomt, zij het dat hij zijn zoon niet elk weekend gedurende zes uur ziet, maar één of twee weekenden per maand gedurende het gehele weekend. Verder is ter zitting door de gemachtigde van eiser verklaard dat eiser zich opnieuw tot de rechtbank heeft gewend omdat moeder nakoming van gemaakte afspraken frustreert. De door eiser overgelegde stukken ondersteunen zijn stelling dat hij

betrokken is bij de opvoeding van zijn zoon. De rechtbank ziet gelet op het voorgaande geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van de stelling van eiser dat hij twee minderjarige kinderen heeft die de Nederlandse nationaliteit bezitten en dat hij in ieder geval ten aanzien van zijn zoon daadwerkelijke zorg- en/of opvoedingstaken verricht die een marginaal karakter overstijgen. Gelet daarop dient verweerder het hiervoor onder 4 genoemde onderzoek te verrichten, waarbij hij in het hogere belang van het kind, alle relevante omstandigheden dient te betrekken.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6516](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6516)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 719

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 21-05-2019 (publ. 28-06-2019), NL18.18239

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Cuba. Eiseres is transgender en homoseksueel. Vrees voor behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege de toepasselijkheid van de 'wet potentieel gevaar' op eiseres.

De rechtbank begrijpt dat eiseres aanvoert dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij (bij terugkeer naar Cuba) heeft te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege de toepasselijkheid van de 'wet potentieel gevaar' op eiseres. Eiseres voert aan dat toepassing van deze wet op zichzelf in strijd is met artikel 3 EVRM. Zoals eiseres in haar gronden heeft verduidelijkt en ter zitting uitdrukkelijk heeft benadrukt, heeft zij expliciet aangevoerd dat het niet gaat om de vraag of Cuba de 'wet potentieel gevaar' toepast op LHBT of transgenders (en daar zien de door eiseres genoemde bronnen dan ook niet op), maar om de vraag of toepassing van deze wet op zichzelf in strijd is met artikel 3 EVRM. Verweerder gaat steeds in op de toepassing van de wet op LHBT, maar daarmee niet op haar beroepsgrond. Naar het oordeel van de rechtbank slaagt deze beroepsgrond. Verweerders standpunt dat eiseres moet aantonen dat zij vanwege haar seksuele geaardheid dan wel genderidentiteit wordt vervolgd, gaat voorbij aan de inhoud van de beroepsgrond. Gelet op de beroepsgrond is niet van belang wat de aanleiding is geweest voor de mutaties en waarschuwingen maar dat sprake is van mutaties en waarschuwingen op grond waarvan eiseres stelt bij terugkeer te vrezen te hebben voor toepassing van de 'wet potentieel gevaar', omdat deze 'pre-criminal' gedrag bestraft met vier jaar vrijheidsontneming.

De rechtbank is voorts met eiseres van oordeel dat verweerder overeenkomstig de Werkinstructie 2014/10 de mutatielijst bij de beoordeling van de geloofwaardigheid dient te betrekken en dat de omstandigheid dat de authenticiteit ervan niet kan worden beoordeeld daaraan niet in de weg staat. Ook deze beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6492](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6492)

JnB2019, 720

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 28-05-2019 (publ. 01-07-2019), NL19.9806

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico op ernstige schade loopt. Eiser heeft in zijn beroepsgronden verwezen naar het rapport van het EASO. Hierin wordt gerapporteerd dat jezidi's in de KAR door de Koerdische autoriteiten worden blootgesteld aan discriminatie, gedwongen assimilatie, detentie en deportatie. Verweerder heeft eisers beroep op dit rapport in het bestreden besluit noch op zitting gemotiveerd weersproken.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6403](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6403)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 721

Tussenuitspraak MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 28-06-2019, NL19.8324 en NL19.8326

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Dublinoverdracht van gezinnen met kinderen naar Italië. De rechtbank is voornemens UNHCR als deskundige te benoemen omdat nader onderzoek geboden is naar de feiten en omstandigheden van opvang van gezinnen met kinderen.

Niet in geschil is dat de minderjarige kinderen van eisers als kwetsbaar in de zin van het Tarakhel-arrest [[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](https://ecli.ce.echr:2014:1104JUD002921712)] kunnen worden aangemerkt. Evenmin is in geschil dat eisers bij een overdracht aan Italië gelet op het Salvini-decreet niet langer in een SPRAR locatie zullen worden opgevangen, maar in een CAS- of CARA opvanglocatie. [...]

Verweerder is naar het oordeel van de rechtbank nog altijd gehouden om garanties als bedoeld in het Tarakhel-arrest te vragen en te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten alvorens overdracht van een gezin met minderjarige kinderen kan plaatsvinden in het kader van de Dublinverordening. Daarbij heeft verweerder niet kunnen volstaan met de enkele verwijzing naar de algemene garanties in de circular letter van de Italiaanse autoriteiten van 8 januari 2019, nu hieruit niet blijkt onder welke condities gezinnen met minderjarige kinderen zullen worden opgevangen en op welke wijze de geboden opvang in de CAS- of CARA opvanglocaties in Italië tegemoet komt aan de speciale behoeftes van minderjarige kinderen. [...]

De rechtbank overweegt dat concrete informatie over de huidige opvanglocaties ontbreekt. De rechtbank kan haar rechtsprekende taak in de onderhavige zaak onvoldoende invullen indien zij niet de beschikking heeft over concrete feiten en omstandigheden waaronder gezinnen met kinderen worden opgevangen nadat zij zijn overgedragen. [...]

De rechtbank is ambtshalve bekend met de uitspraken van de Afdeling van 12 juni 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1861](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:1862](#)) waarin –kort gezegd– is geoordeeld dat verweerder in die concrete zaak tot overdracht aan Italië mag overgegaan. De rechtbank beschikt niet over de onderliggende stukken van die procedure. In elk geval blijkt uit de motivering van de uitspraak van de Afdeling niet of in het debat in die zaak aan de orde is gekomen of Italië voldoet aan de eisen die Tarakhel stelt aan de kwaliteit van de opvang van gezinnen met kinderen. De uitspraak van de Afdeling geeft dan ook geen kenbaar antwoord op de vraag of de wijze waarop de opvanglocaties zijn ingericht voldoet aan de concreet geformuleerde eisen van het EHRM. Dat antwoord ligt voor de rechtbank in elk geval niet besloten in de verwijzing naar de circular letter van 8 januari 2019, omdat die circular letter dat antwoord ook niet bevat. De rechtbank acht daarom nader (representatief) onderzoek geïndiceerd naar de feitelijk door Italië geboden opvang aan gezinnen met kinderen in de diverse CAS- en CARA-opvanglocaties. [...]

Verweerder heeft ter zitting uitdrukkelijk verklaard dat hij niet bereid is nader onderzoek te doen naar de feiten en omstandigheden waaronder gezinnen met kinderen na overdracht komen te verkeren. [...]

Gelet hierop is de rechtbank voornemens om ambtshalve over te gaan tot het benoemen van een deskundige op grond van artikel 8:47 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). [...]

De rechtbank acht de UNHCR de meest gerede organisatie om dit onderzoek te verrichten en zal zich daartoe bij separate brief tot de UNHCR wenden. [...]

De rechtbank is voornemens de UNHCR de volgende vragen voor te leggen:

- 1. Is de UNHCR bereid en in staat om bij wijze van een (representatief) deskundigenbericht te onderzoeken in welke opvanglocaties en onder welke omstandigheden gezinnen met kinderen in Italië worden opgevangen na overdracht op grond van de Dublinverordening?*
- 2. Kan de UNHCR beschrijven, indien nodig na onderzoek ter plaatse in de opvanglocaties, hoe de locaties er feitelijk uit zien? Welke voorzieningen zijn in het algemeen aanwezig?*
- 3. Kan de UNHCR aangeven of gezinnen met kinderen aanstonds na overdracht aan Italië in daartoe bestemde opvanglocaties worden ondergebracht? Indien plaatsing in een opvanglocatie niet geschiedt op de dag van de overdracht, kan de UNHCR aangeven waar gezinnen met kinderen dan worden ondergebracht en voor welke periode?*
- 4. Zijn er in de opvanglocaties specifieke ruimtes voor gezinnen met kinderen? Hoe zien de specifieke ruimtes voor gezinnen met kinderen er uit? In hoeverre zijn de leefruimtes voor gezinnen met kinderen afgescheiden van de leefruimtes van meerderjarige vreemdelingen?*

5. Kan de UNHCR aangeven, indien gezinnen met kinderen in specifieke ruimtes worden opgevangen, hoeveel gezinnen met kinderen kunnen worden opgevangen? Is deze capaciteit voldoende of bestaan er wachtlijsten voor opvang van gezinnen met kinderen?
6. Hoe is de veiligheid van kinderen gewaarborgd?
7. Zijn er specifieke voorzieningen voor kinderen?
8. Is toegang tot onderwijs in of via de opvanglocatie voor kinderen gewaarborgd?
9. Is toegang tot basale medische zorg voor kinderen in of via de opvanglocatie gewaarborgd?
10. Verblijven gezinnen met kinderen na overdracht gedurende de asielprocedure of na afwijzing van de asielaanvraag in één opvanglocatie of worden gezinnen met kinderen incidenteel of veelvuldig overgeplaatst?
11. Kan worden uitgesloten dat gezinnen, al dan niet tijdelijk, worden gescheiden gedurende de opvang? Als gezinnen wel (tijdelijk) worden gescheiden, verblijven gezinnen dan wel op één locatie of komt het voor dat gezinnen worden gescheiden waarbij gezinsleden op verschillende opvanglocaties worden ondergebracht? Kunt u de antwoorden op deze vragen onderbouwen met actuele cijfers?
12. Kan de UNHCR aangeven of de opvang die wordt geboden aan gezinnen met kinderen die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië adequaat is? Kan de UNHCR de beantwoording van deze vraag uitdrukkelijk motiveren en onderbouwen?
13. Wenst de UNHCR overige opmerkingen te maken over de kwaliteit van de opvang van Dublin-claimanten in het algemeen en gezinnen met kinderen in het bijzonder?
14. De rechtbank heeft, gelet op het grote aantal zaken waarin deze vragen een centrale rol spelen, een sterke wens om een rapport waarin bovenstaande vragen gemotiveerd en onderbouwd worden beantwoord op uiterlijk 1 november 2019 te ontvangen. Kan de UNHCR uiterlijk eind juli 2019 aan de rechtbank berichten of zij bereid en in staat is bovenstaand onderzoek te verrichten binnen de door de rechtbank bepaalde termijn?
[ECLI:NL:RBDHA:2019:6493](https://ecli.nl/RBDHA:2019:6493)

JnB2019, 722

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 18-06-2019 (publ. 28-06-2019), NL19.11997

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 2 I, 12 lid 1, 19 lid 1

Vw 2000 30 lid 1

Vb 2000 3.6a

DUBLINVERORDENING. Aangifte mensenhandel. Nu verweerder de aanvraag van eiser niet in behandeling heeft genomen op grond van artikel 30, eerste lid, Vw, wordt niet toegekomen aan de vraag of eiser in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning als slachtoffer van mensensmokkel, dan wel mensenhandel.

Niet in geschil is dat eiser nog geen aangifte van mensenhandel heeft gedaan en dat van een verblijfstitel in de zin van artikel 2, aanhef en onder I, artikel 12, eerste lid, en artikel 19, eerste lid, van de Dublinverordening op dit moment geen sprake is. Hieruit volgt dat

de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek niet is overgegaan op Nederland. Voor zover eiser heeft bedoeld te stellen dat hij in de gelegenheid moet worden gesteld de procedure voor aangifte in Nederland af te mogen wachten en de procedure van de overdracht op grond van de Dublinverordening daartoe op te schorten, overweegt de rechtbank als volgt.

Nu verweerder de aanvraag van eiser niet in behandeling heeft genomen op grond van artikel 30, eerste lid, Vw, wordt op grond van het tweede lid van artikel 3.6a Vb in deze procedure niet toegekomen aan de vraag of eiser in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning als slachtoffer van mensensmokkel, dan wel mensenhandel. De rechtbank is dan ook –anders dan de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, van 25 mei 2019 ([ECLI:NL:RBDHA:2019:5481](#)) heeft overwogen– van oordeel dat eiser in deze procedure niet in de gelegenheid hoeft te worden gesteld aangifte te doen bij de politie. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:266](#)).

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6497](#)

JnB2019, 723

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-07-2019, NL19.12570

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

Vb 2000 3.6a

DUBLINVERORDENING. Aangifte mensenhandel. Er bestaan in onderhavige procedure geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder, in afwachting van het doen van die aangifte, eiser niet zou mogen overdragen aan Italië.

Met betrekking tot eisers betoog dat hij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld aangifte te doen van mensenhandel voordat het bestreden besluit werd genomen, overweegt de rechtbank als volgt. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling (zie de uitspraken van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:266](#), en van 21 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4297](#)) volgt dat op grond van het tweede lid van artikel 3.6a van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) en paragraaf C1/4.1. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) in een Dublinprocedure niet kan worden toegekomen aan de vraag of een vreemdeling in aanmerking zou komen voor de vergunning bedoeld in artikel 3.48, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van het Vb 2000. Daarom bestaat in de Dublinprocedure evenmin aanleiding de vreemdeling bedenktijd, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder k, van de Vw 2000, te gunnen. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat voor de beoordeling van de vraag of het bestreden besluit rechtmatig is, niet van belang is of eiser al dan niet in de gelegenheid is gesteld om aangifte te doen van mensenhandel. Er bestaan derhalve in onderhavige procedure geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder, in afwachting van het doen van die aangifte, eiser niet zou mogen overdragen aan Italië. De uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, van 25 mei 2019 waar eiser

naar verwijst, kan eiser dan ook niet baten, nu deze uitspraak de hiervoor genoemde vaste rechtspraak van de Afdeling lijkt te miskennen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6568](#)

JnB2019, 724

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 12-06-2019 (publ. 02-07-2019), NL19.11484

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

Vb 2000 3.6a

DUBLINVERORDENING. Aangifte mensenhandel. Het doel en de strekking van de Dublinverordening verzetten zich ertegen dat een overdracht van een vreemdeling aan de lidstaat die in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van die vreemdeling, wordt opgeschort voor het doen van aangifte van mensenhandel.

Eiser voert aan dat hij hier te lande aangifte wenst te doen van mensenhandel en dat er om die reden geen sprake kan zijn van overdracht aan Italië. [...]

Naar het oordeel van de rechtbank verzetten het doel en de strekking van de Dublinverordening zich ertegen dat een overdracht van een vreemdeling aan de lidstaat die in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van die vreemdeling, wordt opgeschort voor het doen van aangifte van mensenhandel. Daarbij acht de rechtbank van belang dat het hierbij niet gaat om een aspect dat rechtstreeks relevant is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verder moet ervan uit worden gegaan dat ook in de verantwoordelijke lidstaat een behoorlijke mogelijkheid bestaat om aangifte te doen. Bovendien volgt uit B8/3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 dat pas sprake kan zijn van het verlenen van een verblijfstitel op grond van een aangifte van mensenhandel als de daadwerkelijke aangifte door de politie of de marechaussee aan verweerder is toegezonden. In eisers geval is daarvan geen sprake. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 21 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4297](#)).

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6470](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2019, 725

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-07-2019, NL19.14085

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 3 lid 6, 6 lid 3 lid 6, 59b lid 1 a

VRIJHEIDSONTNELENDE MAATREGEL. Artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw biedt geen wettelijke grondslag voor vreemdelingenbewaring na afwijzing van de asielaanvraag in de grensprocedure.

De vraag is of een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) mag worden opgelegd aan vreemdelingen, zoals eiser, van wie het asielverzoek in de grensprocedure is afgewezen. Verweerder heeft in lijn met een recente uitspraak van de Afdeling van 5 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1710](#), besloten om artikel 3, zesde lid, van de Vw buiten toepassing te laten en dus toegang te verlenen bij het afwijzen van de asielaanvraag. Volgens verweerder is daardoor rechtmatig verblijf ontstaan en zou alsnog vreemdelingenbewaring kunnen worden toegepast op grond van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw. Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet mogelijk. Gelet op de Memorie van Toelichting bij artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw gaat het om onderzoek naar de identiteit van de vreemdeling in het kader van de asielaanvraag in een gesloten procedure totdat die is afgerond. Dit artikel is een omzetting van artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, van de Opvangrichtlijn. Dit artikel gaat om bewaring van asielzoekers gedurende het onderzoek naar hun identiteit in de asielprocedure. Met het nemen van een asielbesluit heeft verweerder het onderzoek naar de identiteit dus afgerond. Vrijheidsontneming met het oog op de vaststelling van eisers identiteit is daarom niet meer mogelijk in de periode na het nemen van een asielbesluit. Dat betekent dat artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw geen wettelijke grondslag biedt voor vreemdelingenbewaring na afwijzing van de asielaanvraag in de grensprocedure.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:6541](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 726

MK ABRS, 03-07-2019, 201604484/3/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Vw 2000 83

PROCESRECHT. De Afdeling heeft overwogen dat gelet op het arrest van 4 oktober 2018, Ahmedbekova en Ahmedbekov, [ECLI:EU:C:2018:801](#) en de daarin gegeven uitleg aan artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn thans anders dan voorheen geldt dat de rechtbank voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotieven wél bij de beoordeling van het beroep betreft. Vervolgens heeft de Afdeling uiteengezet hoe en onder welke voorwaarden dat gebeurt.

De gevolgen van het arrest voor in beroep aangevoerde asielmotieven

Op grond van de huidige rechtspraak van de Afdeling over in beroep aangevoerde asielmotieven mag de rechtbank een door een vreemdeling voor het eerst bij hem in beroep aangevoerd asielmotief in beginsel niet bij de beoordeling van dat beroep betrekken [...]. Uit het arrest [Ahmedbekova en Ahmedbekov, [ECLI:EU:C:2018:801](#)], in het bijzonder punt 93, volgt echter dat artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn zich verzet tegen het nog langer volgen van deze rechtspraak. Daarom geldt thans

anders dan voorheen dat de rechtbank voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotieven wél bij de beoordeling van het beroep betreft. [...]

Achtergehouden én nieuwe asielmotieven in beginsel in beroep betrekken

De algemene bewoordingen van punt 93 van het arrest wijzen erop dat de rechtbank alle [...] Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de rechtbank op grond van de rechtspraak van het Hof zowel nieuwe, als achtergehouden asielmotieven die voor het eerst in beroep worden aangevoerd, in beginsel bij de beoordeling van het beroep betreft. Dit betekent overigens niet dat het onderscheid tussen nieuwe en achtergehouden asielmotieven in het geheel niet relevant is, [...].

Hof over asielmotieven en de grenzen aan het in beroep betrekken ervan

Samenvattend stelt het Hof in het arrest twee eisen aan voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotieven. De plicht om deze bij de beoordeling van het beroep te betrekken, geldt alleen als de asielmotieven gelet op nationale procedureregels tijdig zijn ingediend en daarnaast voldoende concreet zijn. Zo zijn het precieze moment waarop en de vorm waarin asielmotieven voor het eerst in beroep naar voren worden gebracht – in de beroepsgronden, bij aanvullende beroepsgronden of tijdens de zitting bij de rechtbank – relevant.

Procedurele autonomie bij de verdere inpassing van de eisen uit het arrest

Een verdere unierechtelijke normering van de manier waarop de rechtbank bepaalt of zij een asielmotief in beroep betreft, geeft het arrest niet. Bij gebrek hieraan komt de lidstaten bij de precieze vormgeving en inpassing daarvan in de nationale rechtsorde procedurele autonomie toe. Dit betekent dat de toepasselijke procedureregels worden bepaald door het nationale recht, mits dat voldoet aan de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid. Deze beginselen houden in dat de desbetreffende nationale procedureregels niet ongunstiger mogen zijn dan die voor soortgelijke nationale vorderingen (gelijkwaardigheidsbeginsel) en dat zij de uitoefening van de door Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) [...]. Daarnaast geldt in het Unierecht het beginsel van effectieve rechtsbescherming [...].

De procedurele autonomie geldt ook bij twee vervolgvragen. Als de rechtbank oordeelt dat een asielmotief wat haar betreft bij het beroep kan worden betrokken, volgt uit het arrest niet hoe de rechtbank vervolgens de mogelijkheden van de staatssecretaris om het asielmotief te onderzoeken precies bepaalt. En als de rechtbank oordeelt dat een asielmotief wat haar betreft niet bij het beroep kan worden betrokken, volgt uit het arrest niet wat er dan wel moet gebeuren. In beide gevallen is het aan de nationale rechtsorde om, met in aanmerking neming van het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel, de verdere inrichting van de procedures hieromtrent te bepalen.

In dit kader is van belang dat uit het arrest wel duidelijk volgt dat de rol van de staatssecretaris van bijzonder belang is, omdat de Procedurerichtlijn de bestuurlijke fase - de fase waarin een verzoek om asielrechtelijke bescherming wordt behandeld door de staatssecretaris, die beschikt over specifieke middelen en over op dit gebied gespecialiseerd personeel - als essentiële fase aanmerkt. Het recht van de vreemdeling op een volledig en ex nunc onderzoek bij de rechtbank kan niet zo worden uitgelegd dat

die de verplichting voor de vreemdeling om met de staatssecretaris samen te werken, afzwaakt of dat de essentiële bestuurlijke fase wordt omzeild, aldus het Hof in punten 96 en 97 van het arrest. Het inpassen van de eisen van het arrest in het Nederlandse wettelijke systeem van asielzaken moet dan ook gebeuren met behoud van de door het Hof in het arrest benadrukte essentiële rol van de bestuurlijke fase (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](#)).

De inpassing in het Nederlandse systeem: het onderzoek door de rechtbank

Het eerste lid, aanhef en onder a, van artikel 83 van de Vw 2000 bepaalt dat de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening houdt met "feiten en omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd". Voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotieven kunnen op basis van deze bepaling in beginsel bij de beoordeling van het beroep worden betrokken. De bewoordingen van de bepaling laten daarbij ruimte voor zowel nieuwe als achtergehouden asielmotieven.

Het derde lid van artikel 83 van de Vw 2000 bepaalt dat met de in het eerste lid bedoelde gegevens geen rekening wordt gehouden voor zover "de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd". Hiermee voorziet de bepaling in de mogelijkheid om de twee door het Hof in het arrest gestelde eisen aan voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotieven in te passen. Het te laat of het onvoldoende concreet aanvoeren van asielmotieven als bedoeld in het arrest kunnen immers beide leiden tot de in de bepaling bedoelde ontoelaatbare vertraging van de afdoening van de zaak. Indien dit het geval is, biedt de bepaling de rechtbank de mogelijkheid een voor het eerst in beroep aangevoerd asielmotief buiten beschouwing te laten.

De beantwoording van de vraag of een asielmotief tijdig en voldoende concreet is aangevoerd zodat het meenemen ervan het beroep niet ontoelaatbaar zal vertragen, is primair aan de rechtbank. Gelet hierop en gelet op de aard van de door de rechtbank in dit kader te maken afweging die van geval tot geval zal verschillen, leent deze uitspraak zich slechts voor een aantal algemene aanwijzingen uit het oogpunt van de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene zin.

Het is ten eerste voorstelbaar dat de rechtbank laat meewegen of sprake is van een nieuw of een achtergehouden asielmotief. In algemene zin geldt dat een achtergehouden asielmotief vaker te laat zal zijn ingediend dan een nieuw asielmotief en vaker zal leiden tot de vaststelling dat het beoordelen ervan de zaak ontoelaatbaar zal vertragen. In de tweede plaats kan de rechtbank de aard van de procedure in aanmerking nemen. De algemene asielprocedure met zijn korte termijnen is, over het algemeen, eerder ontoelaatbaar vertraagd dan de verlengde asielprocedure met langere termijnen. Anderzijds geldt dat de kortere termijnen in de algemene asielprocedure er ook de oorzaak van kunnen zijn dat een asielmotief voor het eerst in beroep is aangevoerd. Ook zullen hierbij het soort en de inhoud van het asielmotief en de omstandigheden en proceshouding van de vreemdeling van belang zijn.

Op grond van het vierde lid van artikel 83 van de Vw 2000 kan de rechtbank de vreemdeling in de gelegenheid stellen om een voor het eerst in beroep aangevoerd asielmotief nader te onderbouwen, maar ook deze mogelijkheid wordt begrensd door het vereiste om de voortgang van het beroep te bewaken. Bovendien geldt, in beginsel, dat hoe meer het asielmotief nadere onderbouwing behoeft, hoe eerder het in strijd met het

vereiste om de voortgang van de beroepsprocedure te bewaken zal zijn om het bij de beoordeling van het beroep te betrekken.

Het arrest en de rol van de staatssecretaris

[...] De strekking van het arrest is dat een voor het eerst in beroep aangevoerd asielmotief alleen bij de beoordeling van het beroep wordt betrokken als het naar behoren in beroep kan worden onderzocht (punt 99 van het arrest). Dit hangt ook af van de onderzoeksmogelijkheden van de staatssecretaris en de tijd die hij daarvoor nodig heeft. Daarnaast wordt de in het arrest onderstreepte essentiële rol van de bestuurlijke fase slechts gewaarborgd als ook de staatssecretaris in de gelegenheid wordt gesteld om naar behoren onderzoek te doen. De wens van de Uniewetgever dat zo spoedig mogelijk wordt beslist op asielverzoeken mag niet ten koste gaan van een behoorlijke en volledige behandeling daarvan (punt 109 van het arrest Alheto [HvJEU, 25 juli 2018, [ECLI:EU:C:2018:584](#)]).

Daarom moet de rechtbank de mogelijkheid van de staatssecretaris om het asielmotief hangende de beroepsprocedure te beoordelen, laten meewegen in haar oordeel over het wel of niet in beroep betrekken van het asielmotief. Dit kan aan de hand van dezelfde criteria op basis waarvan zij haar eigen mogelijkheden onderzoekt. De tijdigheid waarmee het asielmotief is aangevoerd en de concreetheid van het motief zijn immers ook van belang voor de beoordeling van de onderzoeksmogelijkheden van de staatssecretaris.

Dat de rechtbank eerst onderzoekt of zij zelf een asielmotief dat voor het eerst in beroep is aangevoerd ook bij het beroep kan betrekken, is evenwel niet zonder betekenis. Dit leidt tot een systeem waarin de rechtbank een asielmotief buiten beschouwing kan laten zonder dat zij daarbij de onderzoeksmogelijkheden van de staatssecretaris betreft. Dit kan in de situatie dat een asielmotief zo laat is aangevoerd of zo weinig concreet is, dat de rechtbank de behandeling daarvan in beroep hoe dan ook niet meer mogelijk acht. Alleen als de rechtbank voor zichzelf de mogelijkheid ziet een voor het eerst in beroep aangevoerd asielmotief ook bij het beroep te betrekken, moet zij bij de beoordeling of dit leidt tot een ontoelaatbare vertraging van het beroep betrekken hoeveel tijd de staatssecretaris nodig heeft om het asielmotief te beoordelen. Hierbij zal zij de wens van de Uniewetgever tot een snelle én zorgvuldige afdoening van asielverzoeken in het oog moeten houden.

De inpassing in het Nederlandse systeem: de rol van de staatssecretaris

Ook voor de praktische inpassing van de rol van de staatssecretaris biedt artikel 83 van de Vw 2000 ruimte. Op basis van het vijfde lid van deze bepaling kan de rechtbank de staatssecretaris bevragen over zijn mogelijkheden om een voor het eerst in beroep aangevoerd asielmotief te onderzoeken. [...] Het gebruik van artikel 83, vijfde lid, van de Vw 2000 is geen verplichting. Een voor het eerst ter zitting aangevoerd asielmotief kan tijdens die zitting worden besproken, als het proces-verbaal van de zitting maar inzicht geeft in het standpunt van de staatssecretaris en de afweging van de rechtbank ter zake. [...] Als de rechtbank voorziet dat het vragen van een schriftelijke reactie van de staatssecretaris, kort gezegd, te veel tijd kost, laat zij dit meewegen in haar eerdere oordeel over de vraag of het voor het eerst in beroep aangevoerde asielmotief wel bij het beroep kan worden betrokken.

Het voorgaande laat onverlet dat de rechtbank op grond van artikel 83, zevende lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 van het vragen van een schriftelijke reactie kan afzien als deze niets toevoegt of als de overgelegde gegevens niet relevant zijn of kunnen zijn voor de beschikking over de aangevraagde verblijfsvergunning. In dat geval kan een mondelinge reactie van de staatssecretaris volstaan. [...]

De beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielmotief

Het voorgaande laat onverlet dat de staatssecretaris bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielmotief steeds, dus bij eerste en opvolgende aanvragen, mag laten meewegen dat het verwijtbaar is achtergehouden. Dit geldt ook voor de rechtbank bij de toetsing van het oordeel van de staatssecretaris. Een dergelijke benadering past in het unierechtelijke asielsysteem als zodanig. Artikel 4, eerste en vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn (PB 2011 L 337) verlangen immers van de vreemdeling dat hij alle elementen die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. Blijkens artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn vallen hieronder ook de redenen waarom de vreemdeling een verzoek om asielrechtelijke bescherming indient. Voor asielmotieven die in een opvolgende aanvraag worden behandeld, geldt in het bijzonder dat deze benadering zich verdraagt met de ruimte die het Hof in het arrest de lidstaten laat ten aanzien van te laat of onvoldoende concreet aangevoerde asielmotieven.

[ECLI:NL:RVS:2019:2073](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)